

สุจริตธรรมกถา

ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต
พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)

Sucaritadhamma-kathā

A Dhamma Talk on Fulfilling One's Duties Honestly

Phra Brahmapundit (Prayoon Dhammacitto)

บทเทศนา สุจริตธรรมกถา

ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต

พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)

กรรมการมหาเถรสมาคม

เจ้าคณะภาค ๒

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เจ้าอาวาสวัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร

แสดง ณ ห้องประชุมโรงเรียนส่งเสริมพระพุทธศาสนา

วัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร

ตามมติมหาเถรสมาคม

เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ

บดินทรเทพยวรางกูร

เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐

Sucaritadhamma-kathā

A Dhamma Talk on Fulfilling One's Duties Honestly

Phra Brahmapundit (Prayoon Dhammacitto)

Member of the Supreme Sangha Council

Ecclesiastical Governor of Region II

Rector of Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Abbot of Wat Prayurawongsawas

Delivered at the Assembly Hall of the Buddhist Promotion School,

Wat Prayurawongsawas

According to the Resolution by the Supreme Sangha Council

On the Auspicious Occasion of Celebrating

the 65th Birthday of His Majesty

Somdet Phra Maha Vajiralongkorn Bodindradebayavarangkun,

King Rama X

Sunday 23 July 2017

คำปรารภ

บทพระธรรมเทศนาเรื่อง “สุจริตธรรมกถา” นี้ พระพรหมบัณฑิตได้ประพันธ์ขึ้นในโครงการความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร) โดยมหาเถรสมาคมได้มีมติให้วัดทุกวัดใช้เป็นคัมภีร์สำหรับพระสงฆ์แสดงธรรมพร้อมกันทั่วประเทศในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา

คุณธำปน สิริวัฒนภักดี กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน) ได้ฟังพระธรรมเทศนากัณฑ์นี้ที่พระพรหมบัณฑิตได้แสดงเอง ณ วัดประยุรวงศาวาสวรวิหารในวันดังกล่าวแล้วได้ขออนุญาตนำบทพระธรรมเทศนาไปจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน โดยได้รับความอนุเคราะห์จากคุณโรบิน มัวร์ เป็นผู้แปลสู่ภาคภาษาอังกฤษ

ทางวัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร จึงขออนุโมทนาคุณธำปน สิริวัฒนภักดี และคุณโรบิน มัวร์ มา ณ โอกาสนี้

วัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร

Preface

This Dhamma sermon was first composed by Phra Brahmapundit (Prayoon Dhammacitto) as part of a cooperation program between the Office of the National Anti-Corruption Commission (NACC) and Mahachulalongkornrajavidyalaya University (MCU). The Supreme Sangha Council passed a resolution that every monastery in the country use this sermon as a master template for giving a Dhamma talk on 23 July 2017 as an offering to His Excellency King Vajiralongkorn on the auspicious occasion of his 65th birthday.

Khun Thapana Sirivadhanabhakdi, President and CEO of Thai Beverage Public Company Limited listened to this Dhamma sermon by Phra Brahmapundit at Wat Prayurawongsawas on the aforementioned date, and he asked permission to publish it as a gift of the Dhamma. He received the assistance from Mr. Robin Moore, who translated the original Thai manuscript into English.

On this occasion, Wat Prayurawongsawas expresses its gratitude to Khun Thapana Sirivadhanabhakdi and to Mr. Robin Moore.

Wat Prayurawongsawas

สารบัญ

	หน้า
คำปรารภ Preface	
บทเทศนา สุจริตธรรมกถา พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)	๒
Sucaritadhamma-kathā A Dhamma Talk on Fulfilling One's Duties Honestly	๑๗

บทเทศนา สัจจิตธรรมกถา
พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)

กรรมการมหาเถรสมาคม

เจ้าคณะภาค ๒

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เจ้าอาวาสวัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร

แสดง ณ ห้องประชุมโรงเรียนส่งเสริมพระพุทธศาสนา

วัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร

ตามมติมหาเถรสมาคม

เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร

เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ๙

ธมฺมํ จเร สัจจิตํ น ตํ ทุจฺจิตํ จเร

ธมฺมจารี สุขํ เสติ อสุมึ โลเก ปรมฺหิ จาติ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักรับประทานแสดงพระธรรมเทศนาในสัจจิตธรรมกถา ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ให้สัจจิต เพื่อเป็นเครื่องประดับประดาองค์ของศรัทธา ประดับปัญญาบารมี อนุโมทนากุศลบุญราศีส่วนชั้นมัคควินัยที่ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้พร้อมใจกันบำเพ็ญให้เป็นไปเพื่อถวายพระพรชัยมงคลและเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา

บทพระธรรมเทศนากัณฑ์นี้ อาตมภาพได้ประพันธ์ขึ้นในโครงการความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือ ป.ป.ช. กับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือ มจร

โดยมหาเถรสมาคมได้มีมติให้วัดทุกวัดใช้บทพระธรรมเทศนาภักดิ์นี้เป็นคัมภีร์สำหรับเทศน์พร้อมกันทั่วประเทศในวันนี้ เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ดังนั้น คณะสงฆ์วัดประยุรวงศาวาสวรวิหารจึงได้จัดให้มีการแสดงพระธรรมเทศนาภักดิ์นี้พร้อมกับวัดต่างๆ ทั่วประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้พสกนิกรทุกหมู่เหล่าได้เข้าวัดฟังธรรมในวันนี้ ซึ่งตรงกับวันพระอันเป็นวันธัมมัสสวนะหรือวันฟังธรรม

ในขณะนี้ คณะอุบาสกอุบาสิกาสาธุชนทั่วไปซึ่งมีคุณฐาปน - คุณปักษญา สิริวิวัฒนภักดี กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน) เป็นต้นเป็นประธาน พร้อมด้วยคณะข้าราชการจากสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งมี คุณประหยัด พวงจำปา รองเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นต้นเป็นประธาน คณะข้าราชการสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งมี คุณปรานี สัตยประกอบ รองปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นต้นเป็นประธาน และ คณะจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งมี ร.ศ. ดร. สุรพล สุยะพรหม รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป เป็นต้นเป็นประธาน ได้มาประชุมพร้อมกัน ณ ห้องประชุมโรงเรียนส่งเสริมพระพุทธศาสนาแห่งนี้กันอย่างคับคั่งจนล้นออกไปภายนอก ถ้ามีกิจกรรมเช่นนี้ในปีหน้าท่านทั้งหลายจะไม่ลำบากอย่างนี้ เพราะอาคารสิริภักดีธรรมที่สร้างโดยมูลนิธิสิริวิวัฒนภักดีจะสำเร็จเรียบร้อย ทางวัดก็จะมีห้องประชุมใหญ่พอสำหรับรับรองคนจำนวนมากได้ แต่วันนี้ ที่ห้องประชุมนี้ดูคับแคบก็เพราะท่านทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันเพื่อถวายพระพรชัยมงคลแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ด้วยการฟังพระธรรมเทศนาสุจริตธรรมกถา เพื่อน้อมนาธรรมะเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตไปเป็นเครื่องพัฒนาชีวิตและสังคมต่อไป

การพัฒนาทุกอย่างเริ่มต้นที่การพัฒนามนุษย์ เพราะว่ามีมนุษย์เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ดังคำกล่าวที่ว่า “พัฒนาชาติให้เริ่มที่ประชาชน พัฒนาคนให้เริ่มที่ใจ จะพัฒนาอะไรให้เริ่มที่ตัวเราเองก่อน” นั่นคือ การพัฒนาประเทศชาติเริ่มจากการพัฒนาประชาชนให้เป็นคนดี คนเก่งและมีความสุข ทั้งนี้เพราะประชาชนที่พัฒนาดีแล้วย่อมกลายเป็นพลังขับเคลื่อนสังคมทุกภาคส่วนให้เจริญก้าวหน้าไปด้วยกัน สิ่งสำคัญในการพัฒนาสังคมอยู่ที่การพัฒนาคนให้เป็นสัปปุรุษคือเป็นคนดี คนดีคือ

คนเช่นไร พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนดีคือคนที่เกิดมาบำเพ็ญประโยชน์แก่ชาวโลกตั้งพระบาลีที่ว่า “เสยยะถาปิ ภิกขเว มหาเมโฆ สัพพะสัสสานิ สัมปาเทนโต” เป็นต้น แปลความว่า “ภิกษุทั้งหลาย เมื่อเมฆฝนตกลงมาทำให้ข้าวกล้าเจริญงอกงาม ย่อมตกเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก ฉนฺโต คนดีเมื่อเกิดในตระกูล ย่อมเกิดเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่คนเป็นอันมาก ฉนฺนํ” นั่นคือ คนดีเกิดมาแล้วย่อมทำประโยชน์ ๓ ประการให้บริบูรณ์ คือ

- ๑) อุตตถะ ประโยชน์ตน
- ๒) ปรีถะ ประโยชน์คนอื่น
- ๓) อุภยัตถะ ประโยชน์ส่วนรวม

คนดีสามารถบำเพ็ญประโยชน์ทั้งสามประการแก่คนเป็นอันมาก เพราะเขาทำหน้าที่ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ถ้าสมาชิกในสังคมใดพร้อมใจกันทำหน้าที่ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ สังคมนั้นก็必将มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ให้สมบูรณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ แท้ที่จริง การปฏิบัติหน้าที่ก็คือการปฏิบัติธรรม สมดังพระบาลีนิทเทปทที่อาตมภาพยกไว้ ณ เบื้องต้นว่า “ธัมมัง จะเรสุจะริตัง” เป็นต้น แปลความว่า “บุคคลควรประพฤติธรรมให้สุจริต ไม่ควรประพฤติธรรมนั้นให้ทุจริต ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า” พระพุทธเจ้าทรงประทานพุทธภาษิตนี้แก่พระเจ้าสุทโธทนะในโอกาสที่เสด็จไปกรุงกบิลพัสดุ์ครั้งแรกภายหลังจากการตรัสรู้ ในพุทธภาษิตนี้ คำว่า “ธรรม” หมายถึงหน้าที่ กล่าวคือพระเจ้าสุทโธทนะทรงมีหน้าที่ในการปกครองซึ่งจัดเป็นบรรณธรรมคือหน้าที่ประจำวรรณะกษัตริย์ พระพุทธเจ้าทรงมีพุทธธรรมคือหน้าที่ประจำของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่จะต้องออกบิณฑบาตโปรดเวไนยสัตว์ใครมีธรรมคือหน้าที่อะไรควรทำหน้าที่นั้นให้สุจริตด้วยลักษณะ ๓ ประการ ได้แก่

- ๑) ไม่บกพร่องต่อหน้าที่
- ๒) ไม่ละเว้นหน้าที่
- ๓) ไม่ทุจริตต่อหน้าที่

ประการแรก บุคคลชื่อว่าไม่บกพร่องต่อหน้าที่ เพราะเขาทุ่มเทอุทิศตนในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ใด เขาจะทำหน้าที่นั้นอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดความบกพร่องเสียหายแก่งานในหน้าที่ เข่าทำนองที่ว่า “ร้องให้สุดคำ ร่ำให้สุดแขน แพนให้สุดปีก” ดังที่นักปราชญ์จีนชื่อว่าขงจื๊อกล่าวไว้ว่า “เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ใด จงทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด ถ้าเขาให้เลี้ยงม้า ม้าจะต้องอ้วน ถ้าเขาให้เป็นเสนาบดีกระทรวงการคลัง เงินจะต้องเต็มคลัง”

ประการที่สอง บุคคลชื่อว่า ไม่ละเว้นหน้าที่ เพราะเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เขาจึงไม่ละทิ้งหน้าที่หรือผลักระหน้าที่ของตนไปให้คนอื่น เช่น ผู้เป็นทหารยอมไม่หนีทัพ ผู้เป็นบิดามารดายอมไม่ละทิ้งหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรธิดา ในนิทานอีสปมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับมารดาที่ไม่ทำหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนบุตรของตนเมื่อพบว่าเขาชอบลักขโมยในวัยเด็ก พอบุตรเติบโตใหญ่ก็กลายเป็นโจร อีสปสรุปว่า เมื่อบุตรเป็นโจร บิดามารดายอมมีส่วนในการสร้างความเป็นโจรให้กับบุตรเหตุเพราะละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรของตน

ประการสุดท้าย บุคคลชื่อว่า ไม่ทุจริตต่อหน้าที่ เพราะเขาไม่ปฏิบัติหน้าที่ไปในทางที่มิชอบด้วยกฎหมายและหลักศีลธรรม หมายถึง เขาไม่ใช้อำนาจหน้าที่ไปในการแสวงหาประโยชน์ให้กับตนเองหรือคนอื่นในทางที่ผิดกฎหมายและผิดทำนองคลองธรรม ประโยชน์ในที่นี้หมายรวมทั้งทรัพย์สินเงินทอง ตำแหน่งหน้าที่ ชื่อเสียงเกียรติยศหรือสิทธิอื่นใดที่ไม่สมควรได้มาแต่ก็ใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบจนกระทั่งได้มาตามที่ต้องการ นี้เรียกว่าการทุจริตต่อหน้าที่

พระพุทธเจ้าตรัสสอนต่อไปว่า “นะ ตัง ทูจจริตัง จะเร” แปลความว่า “บุคคลไม่ควรประพฤติธรรมคือหน้าที่นั้นให้ทุจริต” ทั้งนี้เพราะการทุจริตต่อหน้าที่ที่เป็นเหมือนสนิมที่กัดกร่อนชีวิตและสังคมให้พังพินาศไปในที่สุด ชีวิตของบุคคลผู้บกพร่องต่อหน้าที่ ละเว้นหน้าที่และทุจริตต่อหน้าที่ย่อมมีแต่ความอ่อนแอเสื่อมโทรม อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ในอดีตไม่ได้ล่มสลายเพราะภัยจากภายนอกเพียงอย่างเดียว หากแต่บาปทุจริตของประชาชนอันเป็นสนิมภายในก็มีส่วนสร้างความอ่อนแอให้กับอาณาจักรนั้นๆ จนต้องล่มสลาย

เมื่อภัยจากภายนอกมารุกราน ข้อนี้สมดังพุทธพจน์ในธรรมบทที่ว่า “อะยสา
วะ มะลัง สมภูจิตัง” เป็นต้น แปลความว่า “สนิมเกิดแต่เหล็ก ย่อมกัดกิน
เหล็กจนโต กรรมที่ตนทำไว้ ย่อมนำเขาผู้ไร้ปัญญาไปสู่ทุกขจิตนั้น”
สมด้วยโคลงโลกนิติที่ว่า

สนิมเหล็กเกิดแต่เนื้อ	ในตน
กินกัดเนื้อเหล็กจน	กร่อนขร้า
บาปเกิดแต่ตนคน	เป็นบาป
บาปย่อมทำโทษซ้ำ	ใส่ผู้บาปเอง

สภาพของสังคมไทยในปัจจุบันมีการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในและ
นอกวงราชการอยู่ทั่วไปจนเป็นที่ห่วงใยกันว่าการทุจริตต่อหน้าที่กำลังกลายเป็น
สนิมร้ายที่บ่อนทำลายประเทศชาติอยู่ในขณะนี้ ทั้งนี้เพราะการทุจริตต่อหน้าที่เมื่อ
ผนวกเข้ากับคติที่ว่า “มือใครยาว สาวได้สาวเอา” ย่อมนำสังคมไปสู่การแก่งแย่ง
แข่งขันในลักษณะที่ว่า “แย่งอาหารกันกิน แย่งถิ่นกันอยู่ แย่งคู่กันพิศวาส แย่ง
อำนาจกันเป็นใหญ่” การแตกความสามัคคีกลายเป็นสนิมที่กัดกร่อนโครงสร้าง
สังคมจากภายในที่รอวันล่มสลายถ้าถูกรุกระทบด้วยภัยจากภายนอกในอนาคต

สภาพสังคมที่ดำเนินไปด้วยการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งใน
และนอกวงราชการนี้แสดงให้เห็นถึงความย่อหย่อนในการรักษาศีล ๕ เพราะ
ว่าประโยชน์เช่นทรัพย์สินเงินทองที่บุคคลประพฤติทุจริตแล้วได้มานั้นจัด
เป็นอกุศลทานคือการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้ให้ซึ่งนับเป็นการละเมิด
ศีลห้าข้อที่ ๒ ที่มีคำสมทานว่า “อกุศลทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง
สมาทียามิ ข้าพเจ้าขอสมทานสิกขาบทคืองดเว้นการถือเอาสิ่งของที่
เจ้าของมิได้ให้”

การงดเว้นจากการทุจริตท่านเรียกว่า วิริติ มี ๓ ประการคือ

- ๑) **สัมปัตตวิริติ** เว้นสิ่งประจวบเฉพาะหน้า คือ เว้นเมื่อประสบ
เหตุจงใจให้ทำการทุจริตแล้วงดเว้นเสียได้ไม่ทำผิดศีลเพราะมี
หิริ ความอายชั่ว โอตตัมปะ ความกลัวบาป
- ๒) **สมาทานวิริติ** เว้นด้วยการสมทาน คือ ได้สมทานศีลไว้แล้ว
เมื่อประสบเหตุจงใจให้ทำการทุจริตถึงงดเว้นได้ตามที่สมทาน
ไว้ก่อนแล้ว

๓) สมุจเนทวิริตี เว้นได้เด็ดขาด คือ การงดเว้นการทุจริตของพระอริยะทั้งหลาย ผู้ไม่มีแม้แต่ความคิดที่จะประกอบการทุจริตนั้น ดังนั้น การรณรงค์ให้คนไทยรักชาติ ๕ โดยเข้าร่วมโครงการหมู่บ้านรักชาติ ๕ จึงเป็นวิธีการต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดวิธีหนึ่ง

การทุจริตและประพฤติมิชอบมิได้มีแต่ในสมัยนี้เท่านั้น แม้แต่ในสมัยพุทธกาลกว่าสองพันปีมาแล้วก็มีการทุจริตและประพฤติมิชอบเช่นเดียวกัน ดังที่มีการเล่าไว้ในชาดกนิสสูตร ดังต่อไปนี้

ญาติคนหนึ่งของพระสารีบุตรมีชื่อว่า ฌัญชานิพราหฺมณฺ์ เขาเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ในการรับราชการช่วงแรก เขาปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต เพราะได้ภรรยาที่เป็นสัมาทิภูจิกอียดกเตือนเขา แต่ตอนหลังเขาได้ภรรยาใหม่ที่เป็นมิจฉาทิภูจิวเห็นผิดจากทำนองคลองธรรม ฌัญชานิพราหฺมณฺ์จึงหันมาประพฤติทุจริตต่อหน้าที่ด้วยวิธีการ ๒ อย่าง ดังนี้

วิธีการแรก เขาอาศัยพระราชทรัพย์ปล้นประชาชน คือ อ้างกฎหมายหรือใช้อำนาจรัฐเพื่อแสวงหาประโยชน์จากประชาชน วิธีการนี้เรียกว่า การฉ้อราษฎร์

วิธีการที่สอง เขาอาศัยประชาชนปล้นพระราชทรัพย์ คือ เบิกเงินจากคลังหลวงโดยอ้างว่าจะนำไปช่วยประชาชนผู้ประสบภัยแต่เงินนั้นไม่ถึงมือประชาชนเพราะเขานำเงินไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว วิธีการนี้เรียกว่า การบังหลวง

ต่อมาเมื่อพระสารีบุตรได้พบกับ ฌัญชานิพราหฺมณฺ์ พระเถระได้ถามเขาว่า เขาทำการฉ้อราษฎร์บังหลวงตามที่มีผู้รายงานให้ท่านทราบจริงหรือ ฌัญชานิพราหฺมณฺ์รับสารภาพว่าเขาได้ทำเช่นนั้นจริง พระสารีบุตรถามว่า ทำไมจึงทำเช่นนั้น ฌัญชานิพราหฺมณฺ์ตอบว่า เหตุที่เขาทำการฉ้อราษฎร์บังหลวง เพราะเขาต้องนำเงินที่ได้จากการทุจริตประพฤติมิชอบไปเลี้ยงดูบิดามารดา บุตร ภรรยา ทาสและกรรมกร พระสารีบุตรได้ตักเตือน ฌัญชานิพราหฺมณฺ์ว่า ผู้ทำการทุจริตประพฤติมิชอบตายไปแล้วต้องตกนรก คำแก้ตัวที่ว่าเขาจำเป็นต้องทำการทุจริตประพฤติมิชอบเพื่อนำเงินไปเลี้ยงดูบิดามารดา บุตร ภรรยา ทาสและกรรมกรนี้ฟังไม่ขึ้น

เรื่องเล่าในธนัญชานิสสูตรนี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการหนึ่งที่ธนัญชานิ-
พราหมณ์ใช้ฉ้อราษฎ์บังหลวงก็คือการอาศัยพระราชาปล้นประชาชน นั่นคือ
บุคคลอย่างธนัญชานิพราหมณ์อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายบ้าง ความหละหลวม
ในการกำกับดูแลของผู้บังคับบัญชาบ้างเป็นโอกาสในการแสวงหาประโยชน์
ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ บุคคลเช่นนี้มีปรากฏอยู่ทุกยุคทุกสมัย ดังมีเรื่อง
เล่าเกี่ยวกับการทุจริตของคนไทยในอดีตว่า สวนสัตว์แห่งหนึ่งได้เสียโครงใหม่
มาตัวหนึ่ง ผู้อำนวยการสวนสัตว์แห่งนั้นตั้งงบประมาณเป็นค่าอาหารเสียตัวนี้
วันละ ๑ บาทซึ่งเป็นเงินจำนวนมากในสมัยนั้น ผู้คุมเบิกเงินวันละ ๑ บาทไปซื้อ
เนื้อมาเลี้ยงเสือ แต่เขาทำการทุจริตต่อหน้าที่ด้วยการเบียดบังเงิน ๑ สลึงไปเป็น
ของตน เขาใช้เงินเพียง ๓ สลึงไปซื้อเนื้อมาเลี้ยงเสือทุกวัน ผลปรากฏว่าเสือ
ไม่อ้วนสักที คนที่มาชมสวนสัตว์จึงฟ้องไปที่ผู้อำนวยการสวนสัตว์ว่า งบประมาณ
ค่าอาหารเสือคงไม่พอ ขอให้ตั้งงบประมาณเพิ่ม ผู้อำนวยการสวนสัตว์
เป็นคนรอบคอบสุขุม เขาส่งผู้ตรวจการคนหนึ่งไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงไม่อ้วน
ผู้ตรวจการคนนี้ไปตรวจดูอยู่สามวันก็รู้ความจริงว่าเงินค่าอาหารเสือถูกเบียดบัง
ไป ๑ สลึง เขาจึงขอส่วนแบ่งเป็นค่าปิดปากอีก ๑ สลึง เสือได้ค่าอาหารแค่วันละ
๒ สลึง เสือจึงผอมลงอย่างเห็นได้ชัด

ผู้ชมสวนสัตว์เห็นว่าเสือผอมจึงร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการสวนสัตว์
ให้ตั้งงบประมาณค่าอาหารเพิ่ม ผู้อำนวยการสวนสัตว์ก็ส่งผู้ตรวจการระดับสูง
ไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงผอม ผู้ตรวจการคนนี้ไปตรวจดูอยู่สามวันก็รู้ความจริง
ว่าเงินค่าอาหารเสือถูกเบียดบังไป ๒ สลึง เขาจึงขอส่วนแบ่งเป็นค่าปิดปากอีก
๑ สลึง ตกลงว่า คนสามคนเบียดบังค่าอาหารเสือไปถึง ๓ สลึง เสือได้ค่าอาหาร
แค่วันละ ๑ สลึง เสือจึงผอมมากเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

ผู้ชมสวนสัตว์เห็นว่าเสือผอมมากจึงร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการสวน
สัตว์ให้ตั้งงบประมาณค่าอาหารเพิ่มโดยด่วน แต่ผู้อำนวยการสวนสัตว์กลับส่ง
ผู้ตรวจการระดับสูงสุดไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงผอมมาก ผู้ตรวจการคนนี้ไปตรวจ
ดูอยู่สามวันเสือก็ตาย เพราะเขาขอสลึงสุดท้ายเป็นค่าปิดปาก นั่นคือ คน ๔ คน
เบียดบังค่าอาหารเสือไปจนหมด เสือจึงตาย โคลงโลกนิได้สรุปเหตุการณ์นี้ไว้ว่า

เบ็ทพริพยัวันละบาทชื่อ	มังสา
นายหนึ่งเลี้ยงพยัคฆา	ไปอ้วน
สองสามสี่นายมา	กำกับ กันแฮ
บั้งพริพยัสี่ส่วนถ้วน	บาทสี่นเสื่อตาย

ในเรื่องนี้ เสื่อก็คือประเทศชาติและประชาชนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบโดยผู้ใช้อำนาจรัฐในทางมิชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรม การป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนี้เกิดขึ้นต้องอาศัยการที่พระราชารหรือผู้นำรัฐต้องประพฤติสุจริตธรรมและคอยกำกับดูแลให้คนได้ปกครองปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริตตามไปด้วยทั้งนี้เพราะอาศัยระบบการให้รางวัลและการลงโทษที่เคร่งครัดและเป็นธรรม สมดังพระบาลีที่ว่า “นิคคัณเห นิคคะหาระหัง ช่มคนทีควรช่ม ปัคคัณเห ปัคคะหาระหัง ยกย่องคนที่ควรยกย่อง” และพระบาลีในธรรมิกสูตรที่ว่า “คุณัญญูเจ ตะระมานาหัง อูซุง คัจฉะติ ปุงคะโว” เป็นต้นแปลความว่า “เมื่อฝูงโคข้ามแม่น้ำไปอยู่ ถ้าโคจำฝูงไปตรง โคลูกฝูงเหล่านั้นทั้งหมดย่อมไปตรงตาม ในเมื่อโคจำฝูงไปตรง ในหมู่มนุษย์ก็เหมือนกัน ผู้ใดได้รับสมมติให้เป็นผู้นำ ถ้าผู้นั้นประพฤติธรรม ประชาชนนอกนี้ย่อมประพฤติธรรมเหมือนกัน”

ธัญชาธิสูตรยังได้แสดงให้เห็นอีกวิธีการหนึ่งที่บุคคลอย่างธัญชาธิพรหมณเฑใช้ในการจ้อราษฎ์บังหลวง นั่นคือ เขาอาศัยประชาชนปล้นพระราชารซึ่งในสมัยปัจจุบันทำกันได้หลายรูปแบบ เช่น การร่วมกับประชาชนบุกรุกป่าสงวนหรือตัดไม้ทำลายป่า การฮั้วการประมูล การทำสัญญาชนิดที่ทำให้รัฐเสียเปรียบคู่สัญญา รวมทั้งการซื้อสิทธิขายเสียงในการเลือกตั้งทุกระดับ ปัญหาเหล่านี้เกิดจากการที่ประชาชนให้ความร่วมมือในการทุจริตและประพฤติมิชอบเพราะหวังผลประโยชน์ตอบแทน ดังนั้น องค์การสหประชาชาติจึงกำหนดในวันที่ ๙ ธันวาคมของทุกปีเป็นวันต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันของโลก โดยรณรงค์ให้ประชาชนทั่วโลกพร้อมใจกันที่จะไม่จ่ายและไม่รับสินบน

การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในและนอกวงราชการจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อประชาชนได้รับการปลูกฝังให้มีโลกपालธรรมคือธรรมเครื่องคุ้มครองโลก ๒ ประการ ได้แก่ ๑) หิริ ความอายชั่ว และ

๒) โอดตปปะ ความกลัวบาป สมดังพระบาลีที่ว่า “เทวเม ภิกขเว สุกกาธัมมา โลกัง ปาเลนติ” เป็นต้นแปลความว่า “ธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้ย่อมคุ้มครองโลก ธรรม ๒ ประการเป็นไฉน คือ หิริ ๑ โอดตปปะ ๑” ธรรมทั้งสองประการนี้เรียกว่า ธรรมเครื่องคุ้มครองโลกเพราะช่วยประคับประคองให้ระบบศีลธรรมของโลกดำรงอยู่ได้ ถ้าไม่มีธรรมเครื่องคุ้มครองโลกทั้งสองประการนี้ มนุษย์ย่อมไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน สมดังภาษิตหิโตปเทศที่ว่า “การกิน การนอน การกลัวภัย และการสืบพันธุ์ ทั้งสี่อย่างนี้มีเสมอกันในมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน ธรรมเท่านั้นที่ทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน เมื่อปราศจากธรรม มนุษย์ก็เสมอกับสัตว์เดรัจฉาน” ธรรมที่ทำให้มนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานก็คือโลกपालธรรมหรือธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการได้แก่ หิริและโอดตปปะ สมดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในธรรมสูตรว่า “ถ้าธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้จะไม่พึงคุ้มครองโลกไซ้ ในโลกนี้ก็ไม่พึงเหลือคำว่า แม่ หน้า ป้า ภรรยาของอาจารย์หรือว่าภรรยาของครูปรากฏอยู่ ชาวโลกจักถึงการผสมปะปนกันไป เหมือนอย่างแพะ แกะ ไก่ สุนัข สุนัขจิ้งจอก ฉะนั้น ภิกษุทั้งหลายก็เพราะเหตุที่ธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้ยังคุ้มครองโลกอยู่ ดั่งนั้น จึงยังเหลือคำว่า แม่ หน้า ป้า ภรรยาของอาจารย์หรือว่าภรรยาของครูปรากฏอยู่”

ในบรรดาธรรมเครื่องคุ้มครองโลกทั้งสองอย่างนั้น หิริ ความอายชั่ว หมายถึง ความละอายต่อการทำบาปกรรมหรือความชั่วทั้งปวง เป็นการมองเห็นความชั่วหรือบาปกรรมว่าเป็นสิ่งสกปรกที่ไม่ควรจะข้องแวะด้วย ทั้งนี้เพราะเชื่อมั่นในความดีและศักดิ์ศรีของตนจนไม่ประสงค์จะลดตัวลงไปเกลือกกลั้วกับความชั่วทั้งหลาย ท่านเปรียบหิริเหมือนความรู้สึกรู้สึกของคนที่อาบน้ำชำระล้างร่างกายจนสะอาดหมดจดแล้วย่อมไม่ประสงค์จะให้ร่างกายไปแปดเปื้อนกับสิ่งสกปรกอีก

โอดตปปะ ความกลัวบาป หมายถึง ความกลัววิบากหรือผลของความชั่วที่จะตามมาสร้างความทุกข์ให้กับชีวิต ความกลัวผลร้ายที่จะตามมานี้สามารถห้ามมิให้คนทำชั่วได้ ผลร้ายนั้นเป็นได้ทั้งความทุกข์ในชาตินี้และในชาติหน้า ท่านเปรียบโอดตปปะเหมือนความรู้สึกรู้สึกของคนที่เห็นถ่านเพลิงติดไฟลุกโชนแล้วไม่กล้าจับเพราะกลัวความร้อนเผามือของตน สมดังบทกลอนที่ว่า

ถ้ารักตัว กลัวกรรม อย่าทำชั่ว
จะหมองมัว หม่นไหม้ ไปเมืองผี
จงเลิกทำ แต่กรรม ที่ดีดี
จะได้มี ความสุข พันทุกขภัย

ในสติสูตร พระพุทธเจ้าตรัสว่า หิริและโอตตปปะนี้เป็นเหตุให้เกิดการ
สำรวมอินทรีย์คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และการสำรวมอินทรีย์ก็เป็นพื้นฐาน
ของการรักษาศีล ดังพระบาลีที่ว่า “หิโรตตปเป สะติ หิโรตตปเป สัมปันนัสสะ
อุปะนิสสะสัมปันโน โหติ อินทริยะสังวะโร” เป็นต้น แปลความว่า “เมื่อหิริและ
โอตตปปะมีอยู่ อินทริยสังวรซึ่งว่ามีเหตุสมบูรณ์สำหรับผู้ที่สมบูรณ์ด้วย
หิริและโอตตปปะ เมื่ออินทริยสังวรมีอยู่ ศีลซึ่งว่ามีเหตุสมบูรณ์ สำหรับ
ผู้ที่สมบูรณ์ด้วยอินทริยสังวร”

ดังได้พรรณนามาแล้วว่า การงดเว้นจากการทุจริตและประพฤติมิชอบ
ถือว่าเป็นการรักษาศีลหัวข้อที่ ๒ คือการงดเว้นจากอกินนาทานหรือการถือ
เอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้ให้ การงดเว้นจากการทุจริตจะคงอยู่อย่างยั่งยืนก็ต่อ
เมื่อมีหิริและโอตตปปะเป็นพื้นฐาน ถ้าปราศจากธรรมทั้งสองประการนี้แล้ว
คนเราย่อมสามารถที่จะทำการทุจริตและประพฤติมิชอบได้ตลอดเวลา ดังนั้น
การปลุกฝังธรรมทั้งสองประการให้เป็นธรรมประจำใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ นั่นคือ
มีหิริความละอายที่จะทำการทุจริตและประพฤติมิชอบ มีโอตตปปะความกลัว
ผลร้ายของการทุจริตและประพฤติมิชอบนั้น

หิริ ความอายชั่วเกิดจากการนี้ถึงความเป็นคนดีและศักดิ์ศรีของ
วงศ์ตระกูลเป็นต้นแล้วเกิดความละอายใจที่จะทำการทุจริตและประพฤติมิชอบ
ความทะนงในศักดิ์ศรีทำให้คนบางคนไม่คิดโกงใครหรือขอใครกิน ดังที่พรรณนา
ไว้ในโคลงโลกนิติว่า

ถึงจนทนสู้กัด	กินเกลือ
อย่าเที่ยวแลเนื้อเถื่อ	พวกพ้อง
อดอยากเยี่ยงอย่างเสือ	สงวนศักดิ์
ไซ้ก็เสาะใส่ห้อง	จับเนื้อกินเอง

เรื่องของนางขุชชุตตราเป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลที่ดเว้นจากการทุจริตและประพฤติมิชอบเพราะเกิดหิริความอายชั่วช้านใจ เรื่องมีอยู่ว่า

นางขุชชุตตราเป็นสาวใช้ของพระนางสามาวดีผู้เป็นมเหสีของพระเจ้าอุเทนแห่งกรุงโกสัมพี เธอเบิกเงินจากคลังหลวงเป็นเหรียญกษาปณ์วันละ ๘ อันเพื่อนำไปซื้อดอกไม้มาถวายพระนางสามาวดี เมื่อเบิกเงินไปแล้ว นางขุชชุตตราจ่ายค่าดอกไม้เพียง ๔ เหรียญกษาปณ์และได้ดอกไม้วันละครึ่งกระเช้าเงินที่เหลือเธอได้เบียดบังไปเป็นของตนเอง นี่คือการทุจริตต่อหน้าที่ นางขุชชุตตราทำอย่างนี้ทุกวัน วันหนึ่ง ช่างดอกไม้ในนิมนต์พระพุทธรูปพร้อมพระสงฆ์หมู่ใหญ่มารับภัตตาหารที่ร้านจึงไม่มีเวลาจัดดอกไม้ให้นางขุชชุตตรา ขณะที่รอรับดอกไม้อยู่นั้น นางขุชชุตตราได้ช่วยจัดอาหารถวายพระสงฆ์และได้มีโอกาสฟังคำเทศนาและคำอนุโมทนาของพระพุทธรูปเจ้าจนจบแล้วเธอได้ดวงตาเห็นธรรม เธอได้จ่ายเงินเป็นเหรียญกษาปณ์ ๘ อันซื้อดอกไม้เต็มกระเช้าไปถวายพระนางสามาวดี เมื่อพระนางสามาวดีทอดพระเนตรเห็นดอกไม้ที่มากกว่าทุกวัน พระนางจึงตรัสถามว่าพระเจ้าอุเทนพระราชทานเงินค่าดอกไม้เพิ่มขึ้นหรืออย่างไร นางขุชชุตตราสารภาพความจริงที่ตนเคยเบียดบังเงินค่าดอกไม้วันละ ๔ เหรียญกษาปณ์ หิริความละอายใจทำให้เธองดเว้นการเบียดบังทรัพย์นั้น ยิ่งไปกว่านั้น เธอเห็นเองว่า อริยทรัพย์ภายในที่เธอได้รับจากการฟังธรรมของพระพุทธรูปมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์ภายนอก เธอมีความสันโดษคือความรู้สึกพอใจขึ้นในใจจึงไม่ปรารถนาที่จะเบียดบังเงินค่าดอกไม้อีกเลย ทั้งนี้เพราะสันโดษคือความพอใจตามมียินดีตามได้ทำให้เกิดความพอใจเพียง ดังพระบาลีที่ว่า “**สันตฺถุจฺฉิ ปะระมํ ะหัง ความรู้จักพอเป็นยอดทรัพย์**” สมด้วยภาสิตอุทานธรรมที่ว่า

“ความไม่พอใจจนเป็นคนเข็ญ

พอแล้วเป็นเศรษฐีมหาศาล

จนทั้งนอกทั้งในไม่ได้การ

จงคิดอ่านแก้จนเป็นคนมี”

ด้วยเหตุนี้ **ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง**ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ได้พระราชทานแก่ชาวไทยและชาวโลกย่อมเป็นหลักการดำเนินชีวิตที่ป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง

โอดตปปะความกลัวบาปเกิดจากการนึกถึงภัยหรือความทุกข์ที่เป็นผลจากการทำบาป ความกลัวบาปที่ควรนึกถึงมี ๔ ประการ คือ

- ๑) **อัตรานาวาทภัย** ความกลัวถูกตนเองตำหนิตืดเย็น หมายถึงกลัวการมีวิปปฏิสารหรือความสำนึกผิดที่จะคอยติดตามแผลนจิตใจ
- ๒) **ปรานาวาทภัย** ความกลัวผู้อื่นตีเตือน หมายถึง กลัวการถูกสังคมประณามหรือกลัวการถูกสื่อมวลชนประจาน เป็นต้น
- ๓) **ทัณฑภัย** ความกลัวถูกลงอาญา หมายถึง กลัวโทษปรับ จองจำหรือประหารชีวิต รวมทั้งการถูกยึดทรัพย์ตามที่กฎหมายกำหนด
- ๔) **ทุกติภัย** ความกลัวทุกติ หมายถึงกลัวการรับโทษในนรก เป็นต้น ภายหลังจากสิ้นชีวิตไปแล้ว

โอดตปปะความกลัวบาปชนิดที่ ๔ คือทุกติภัยนี้เป็นเรื่องที่พระสารีบุตรได้พยายามปลุกฝังในใจของชนัญชานิพราหณ์ แม้พระราชินีพินชี่ในพระมหาชรรมาชาติไท่เรื่องไตรภูมิพระร่วงก็สอนให้คนไทยกลัวบาปกรรมกลัวการตกนรกหมกไหม้ วรรณกรรมเรื่องไตรภูมิพระร่วงนี้จึงได้ทำหน้าที่คุ้มครองป้องกันระบบศีลธรรมของสังคมไทยในอดีตมาอย่างยาวนาน คนไทยสมัยโบราณจดเว้นการประพฤติกุจจริตเพราะกลัวผลแห่งบาปกรรมตามกฎหมายแห่งกรรมที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

สำหรับสังคมไทยปัจจุบัน โอดตปปะ ความกลัวผลบาปในชาติปัจจุบัน ควรได้รับการเน้นย้ำเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องทัณฑภัยคือกระบวนการใช้กฎหมายลงโทษผู้กระทำการทุจริตและประพฤติกุจจริตต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจึงจะมีผลเป็นเครื่องกระตุ้นโอดตปปะให้ทำหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกันมิให้ทำการทุจริต

ธรรมทั้งสองประการคือหิริและโอดตปปะดังที่พรธนามาเป็นธรรมขั้นพื้นฐานของการปฏิบัติหน้าที่ให้สุจริต ผู้ประพฤติกุจจริตย่อมมีชีวิตที่เป็นสุขดังพระบาลีที่ยกไว้ ณ เบื้องต้นว่า “ธัมมะจารี สุขัง เสติ อัสสมิง โลเก ประัมหิจจะ” แปลความว่า “ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า” ตรงกันข้าม ผู้ประพฤติกุจจริตต่อหน้าที่ย่อมอยู่เป็นทุกข์ดังที่พรธนามณ์คนหนึ่งได้พยายามพิสูจน์เรื่องนี้ในสมัยพุทธกาล

พราหมณ์คนดังกล่าวนั้นรับราชการอยู่ในราชสำนักของพระเจ้าโกศล เขาเป็นพราหมณ์ผู้รอบรู้ในไตรเพทและเป็นชาวพุทธผู้รักษาศีล ๕ อย่างเคร่งครัด จนได้รับการยกย่องเป็นอย่างดีจากราชสำนัก เขาต้องการทดลองดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาประพฤติทุจริตผิดศีลธรรม วันหนึ่ง เมื่อจะกลับบ้าน เขาได้หยิบเหรียญษาปณ์ ๑ อันไปจากแผงของเหรียญกคนหนึ่งโดยมิได้บอกกล่าวเลย เหรียญกคนนั้นมิได้พูดอะไรกับเขา เพราะความเคารพ รุ่งขึ้นพราหมณ์หยิบไปสองเหรียญษาปณ์ เหรียญกคนนั้นเฉยเหมือนเดิม ในวันที่สาม พราหมณ์คว้าเหรียญษาปณ์ไปเต็มกำมือ เหรียญกคนเดิมนั้นได้ร้องตะโกนว่าจับโจร ๆ คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรูมปรณามพราหมณ์นั้นว่าแสวงงทำตัวเหมือนผู้มีศีลมานานที่แท้ก็เป็นโจร จากนั้น เขาถูกจับมัดส่งตัวไปให้พระราชาลงโทษ

พระราชชาติรสถามพราหมณ์ว่า เหตุใดจึงทำเช่นนั้น เมื่ออยู่กันตามลำพัง พราหมณ์กราบทูลว่าที่เขาทำลงไปเพื่อทดลองดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาประพฤติทุจริตผิดศีลธรรม จากการทดลองครั้งนี้ เขาได้เห็นภัยของการประพฤติทุจริตและอาณิสงส์ของการประพฤติสุจริตคือการรักษาศีลให้บริสุทธิ์ การเป็นคฤหัสถ์ ผู้ครองเรือนไม่อาจช่วยให้เขาสามารถรักษาศีลได้บริสุทธิ์ เขาจึงทูลขอพระราชานุญาตไปบวชเป็นพระภิกษุในสำนักของพระบรมศาสดา พระพุทธองค์ตรัสสรุปรื่องนี้ไว้ว่า “สีลัง กิเรวะ กัลยาณัง สีลัง โลเก อหุตตะรัง” แปลความว่า “ได้ยินว่าศีลนั้นแหละงดงาม ศีลยอดเยี่ยมในโลก”

คำว่าศีลแปลว่าปกติ บุคคลผู้มีhiriและโอตตปปะประจำใจย่อมรักษาศีลได้เป็นปกติและสามารถประพฤติสุจริตธรรมได้จนเป็นลักษณะนิสัย บุคคลผู้ปรารถนาจะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติอันเป็นที่รักต้องพร้อมใจกันปฏิบัติหน้าที่ให้สุจริต ถ้าคนไทยทั้งปวงปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต ประเทศชาติจะมีความมั่นคง มั่งคั่งและสันติสุข ทั้งผู้ประพฤติสุจริตธรรมก็จะมีแต่ความสุขความเจริญ สมด้วยพระบาลีที่ว่า “ธัมมะจารี สุขัง เสติ ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข” ดังรับประทานวิสัยนามาพอสมควรแก่เวลา

เทศนาปริโยสานะ ในอวสานเป็นที่สุดแห่งพระธรรมเทศนาคือ ขอก่านสาธุชนทั้งหลายจงตั้งกัลยาณจิตอธิษฐาน อังคคุณพระศรีรัตนตรัยและอนุภาพแห่งบุญกุศลส่วนซิมมัสสวนมัยนี้ จงมารวมกันเป็นตปะ เตชะ พลวบัจจย

ผลิตสัมฤทธิ์ผลเป็นพระพรชัยมงคล ถวายแต่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ขอให้ทรงพระเกษมสำราญ เจริญพระราชสิริสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลพระชนมสุขทุกประการ ทรงสถิตในมไหศวรรย์ เป็นพระมิ่งขวัญปกเกล้าปกกระหม่อมของเหล่าพสกนิกรชาวไทย ตลอดจริฎฐิติกาล

รับประทานแสดงพระธรรมเทศนา ในสุจริตธรรมกถา พอสมควรแก่เวลา ขอสมมติยุติลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้

เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

Sucaritadhamma-kathā
A Dhamma Talk on Fulfilling One's Duties Honestly

Namo tassa bhagavato arahato sammāsambuddhassa
Dhammaṃ care sucaritaṃ na taṃ duccharitaṃ care
Dhammacārī sukhaṃ seti asmiṃ loke paramhi cāti

Today I will give a Dhamma sermon on the subject of fulfilling one's duties honestly and uprightly. This sermon aims to nurture faith, enhance the perfection of wisdom, and rejoice in the merit acquired by listening to the Dhamma, qualities which members of the lay community have jointly cultivated as a devoted offering to **His Majesty King Vajiralongkorn** on the auspicious occasion of his birthday.

I composed this Dhamma sermon as part of cooperation program between the Office of the **National Anti-Corruption Commission (NACC)** and **Mahachulalongkornrajavidyalaya University (MCU)**. The Supreme Sangha Council had made a resolution that every monastery in the country use this Dhamma sermon as the template for giving a Dhamma talk on this day - the occasion of His Majesty's birthday. The sangha at Wat Prayurawong-sawas therefore organized this Dhamma sermon to coincide with sermons being given in monasteries throughout the country, providing the nation's citizens with the opportunity to listen to the Dhamma. As it happens, today is also an Observance Day, which is the traditional day for listening to the Dhamma.

On this occasion, faithful lay-supporters have come from far and wide, headed by **Khun Thapana Sirivadhanabhakdi**, President and CEO of Thai Beverage Public Company Limited and his wife

Khun Paphatchya Sirivadhanabhakdi. Other attendees include: senior officials from the NACC office, headed by Khun Prayat Puangchampa, Deputy Secretary-General of the NACC council; senior officials from the municipality of Bangkok, headed by Khun Pranee Satyaprakob, Deputy Permanent Secretary of Bangkok; and representatives from Mahachulalongkornrajavidyalaya University, headed by Assoc. Prof. Dr. Suraphon Suyaphrom, Vice-Rector for General Affairs. We have all crowded into this Assembly Hall of the Buddhist Promotion School, to the extent that there is not room enough for everyone inside. If we organize a similar event next year, you will not have to endure the same hardship, because the **Siribhakdi Dhamma Hall**, built by the Sirivadhanabhakdi Foundation, will be completed. The monastery will have an assembly hall big enough to receive a large number of visitors. Today, the place may appear a bit tight, because you have all come together to offer your blessings to His Majesty the King, by listening to a Dhamma sermon, in order to apply the principles of honesty and uprightness for developing your lives and society as a whole.

All forms of development begin with human development. One can say that human beings lie at the core of development. This accords with the saying: *'Developing the country begins with the people; developing people begins with the heart; whatever is to be developed must begin with ourselves.'* Developing the nation begins with developing its citizens, enabling them to be virtuous, skilled, and happy. When people are well-developed and mature, they act as the driving force for every aspect of society to progress and prosper. The most important element in developing society is the development of honest and virtuous individuals. What constitutes a virtuous person? The Buddha defined a virtuous person as someone who performs meritorious actions for others. This is confirmed by the Buddha's words: *'Monks, just as the rain clouds bring all crops to growth, for the good, welfare, and happiness of many*

people, so too, a virtuous person born into a family exists for the good, welfare, and happiness of the many folk.’ (*Seyyathāpi bhikkhave mahāmegho sabbasassāni sampādentō.*)

A virtuous person fulfills three kinds of benefit:

1. Personal benefit (*attattha*).
2. Others’ benefit (*parattha*).
3. Collective benefit (*ubhayattha*).

Virtuous people are able to fulfill these three kinds of benefit and offer support to a great number of people because they perform their responsibilities impeccably. If members of society carry out their duties thoroughly and faultlessly, society will be stable, prosperous, and sustainable. Fulfilling one’s responsibilities completely and impeccably is thus a vital factor for the development of society and the development of the nation. In truth, fulfilling one’s responsibilities is equivalent to practicing the Dhamma. This corresponds to the opening verses above, beginning with the verse: *Dhammaṃ care sucaritaṃ*. These verses can be translated as: ‘One should practice the Dhamma honestly; one should not practice the Dhamma dishonestly. One who practices the Dhamma lives in happiness, both in this world and the next.’ The Buddha uttered these verses to King Suddhodana, while visiting Kapilavatthu for the first time after his enlightenment. In these verses, the term ‘Dhamma’ refers to ‘duty’ or ‘responsibility.’ King Suddhodana’s duty was rulership; ruling over a nation is traditionally considered a duty affiliated with social class (*vaṇṇa-dhamma*), i.e. the regular duty of the royal class. The Buddha, on the other hand, had the responsibilities of a Buddha (*buddha-dhamma*), e.g. going on alms round to aid those people receptive to training.

Whatever our duties and responsibilities, we should fulfill them honestly and uprightly, in a threefold way, namely:

1. To abstain from doing our duties defectively.
2. To abstain from neglecting our duties.
3. To abstain from doing our duties corruptly or immorally.

People who fulfill the first factor devote themselves to their responsibilities with all their might and to the best of their abilities. When they are entrusted with an assignment, they complete it in the best way possible, to prevent any defect or fault to discredit their work. This accords with the saying: *'Raise your voice; leap for the stars; spread your wings!'* The Chinese sage Confucius said: *'When entrusted with a responsibility, do it in the best way possible. If assigned to rearing horses, the horses should be fattened; if assigned to the post of Minister of the Treasury, the coffers should be filled with money.'*

People who fulfill the second factor have a great sense of responsibility in regard to their duties. They do not neglect their work or shunt their work by passing it on to others. For example, soldiers do not desert their posts, and parents do not abandon their responsibilities in raising their children. In Aesop's Fables, there is a story of a mother who neglects to warn her son when she discovers that he likes to steal things as a child. When the boy grows up, he becomes a bandit. Aesop concludes that parents must bear some blame when a child develops into a thief. This is because they have failed to provide proper training and instruction.

People who fulfill the third factor refrain from doing their duties dishonestly; they neither act illegally nor do they infringe on moral principles. They do not use the power invested in them to seek out gain for themselves or others by acting unlawfully or acting in conflict with the way of truth - the way of Dhamma. Gain here refers to material wealth, position and rank, prestige and honor, or any other privilege inappropriately acquired. Some people use their power to get things they want through unrighteous, illegitimate ways. This is called acting corruptly or immorally in regard to one's duties.

The Buddha said: *'Do not undertake your duties dishonestly (na taṃ duccharitaṃ care).'* This is because dishonesty and corruption in regard to one's duties is like rust that corrodes individuals and society, eventually leading to destruction and downfall. Those people who are neglectful and unscrupulous about their duties are beset by insecurity and decline. Those great civilizations of the past did not fall to ruin merely because of external dangers. It was also due to the wickedness and evil behavior of their citizens that acted as a corrosive, causing weakness when external threats encroached upon them. In the Dhammapada, the Buddha states: *'As rust sprung from iron eats the iron away, even so a fool's own deeds leads him to states of woe.'* (*Ayasā va malaṃ samuṭṭhitaṃ....*) This corresponds to the verses in the poem Loka Niti:

*Rust stems from the substance of iron itself;
It corrodes the iron's body until it is worn away.
Evil and iniquity spring from a person's own self;
Its ill-effects are multiplied, harming the evildoer.*

Corruption and deceitful behavior in present-day Thai society, both within and outside of the government, has reached worrying levels. It is becoming a pernicious corrosive element, undermining and eroding Thai society. This corruption, epitomized by the expression 'dog-eat-dog,' is leading to an increase in rivalry and competitiveness, to the extent of matching the saying: *'snatching for food, grabbing for land, stealing others' spouses, and vying for power.'* The breaking apart of communal harmony is becoming a rust that eats away social structure from within, waiting for the day for the country to fall to ruin if, in the future, we are ever threatened by danger from outside.

The widespread corruption in Thai society, both within and outside of the government, reveals a laxity in the keeping of the five precepts. The profits, e.g. monetary wealth, obtained through

corrupt and immoral behavior is classified as ‘taking that which has not been freely given’; appropriating these things is a violation of the second precept. When undertaking the second precept, we make the following resolution: ‘I undertake the training rule of abstaining from taking those things not freely given by their owner.’ (*Adinnādānā veramaṇī sikkhāpadaṃ samādiyāmi.*)

Abstaining from corrupt and immoral conduct is referred to in Pali as *viratī*; this abstinence has three aspects:

1. **Abstaining from things encountered at hand** (*sampattavirati*): one abstains when meeting with things inducing one to act dishonestly. Moreover, one refrains from immoral behavior because one is endowed with a sense of shame (*hiri*) and a fear of wrongdoing (*ottappa*).
2. **Abstaining through determination** (*samādāna-virati*): here, one has formally undertaken moral precepts. When one meets with things tempting one to act dishonestly, one abstains according to the vows and resolutions one has made.
3. **Abstaining through cutting off** (*samuccheda-virati*): abstaining categorically: this refers to the abstinence shown by enlightened beings, who are liberated even from the mere thought of performing an immoral or deceitful deed.

One of the most effective campaigns for countering corruption and immoral behavior in Thai society is the Village Project for Keeping the Five Precepts.

Corruption and immoral behavior are not new phenomena. They existed even in the Buddha’s time, more than 2,000 years ago, as is documented in the *Dhanañjāni Sutta*.

One of Venerable Sāriputta’s relatives was a brahman called *Dhanañjāni*. He was a senior official in the government. At the beginning of his government service, he performed his duties

honestly, because he had a wife endowed with right view who would regularly remind him of what is right. Later, however, he married a second wife, who had wrong view, possessing a deluded understanding of the way of Dhamma. Dhanañjāni thus began to perform his duties dishonestly. His dishonest, corrupt behavior was twofold, namely:

1. **Swindling the people;** by means of the crown, plundering the people: by citing state laws or by applying state power, seeking out personal gain from the country's citizens.
2. **Deceiving the crown;** on account of the people, robbing the king: withdrawing money from the royal treasury by claiming to help those subjects facing misfortune or danger, but this money never reached the people, because he appropriated the funds for his own personal benefit.

Later, Venerable Sāriputta meets with Dhanañjāni and asks him whether the rumors he has heard of Dhanañjāni cheating both the people and the king are correct. Dhanañjāni confesses the truth. Sāriputta asks him why he has been doing this. Dhanañjāni explains that he needs the money he has obtained through such underhanded means to support his parents, children, spouse, servants and workers. Sāriputta warns him that, after death, immoral, corrupt people go to hell. The excuse that one must engage in deceitful and immoral behavior in order to support one's family is lame and untenable.

Dhanañjāni was able to take advantage of legal loopholes and the heedlessness of his supervisors to swindle the people and to seek personal gain by way of his government duties. These kind of unscrupulous people exist in every time and era.

There is a Thai folktale describing corruption in society. The story goes as follows: A zoo acquires a tiger, for which one baht is allocated each day by the director to keep it well-fed. At that time

one baht was worth a lot. The keeper responsible for feeding the tiger embezzles 25 satang each day. He uses only 75 satang to buy meat to feed the tiger. As a result the tiger never adequately fattens up. The visitors to the zoo complain to the director that the budget for feeding the tiger is insufficient. The director is a thorough and conscientious man and he sends an inspector to find out what is going on. After three days, the inspector discovers the truth; he demands 25 satang as hush money from the keeper. The tiger gets noticeably thinner, receiving only 50 satang worth of meat. Further complaints by visitors prompt the director to send a more senior inspector. He too demands 25 satang as hush money, and the tiger is soon just skin and bones. The director sends the chief inspector, but he demands the remaining 25 satang for himself, causing the tiger to die. The tiger perishes due to the embezzlement by these four individuals. The Loka Niti concludes:

*With a one-baht budget to purchase meat,
One man feeds the tiger, but it gains no weight.
Two, three, four men arrive to supervise,
Embezzling all four quarters, the baht is spent and the
tiger dies.*

Here, the tiger represents the nation and its citizens, who are exploited by people who wrongfully use state power, both in terms of state laws and moral principles. To prevent this problem, the monarchy or the nation's leaders must be honest and righteous themselves, and oversee that those people exercising authority below them are also honest and righteous. They should use a strict system of reward and punishment, based on justice and righteousness. This conforms with the Pali verses: '*Constrain those who should be constrained; honor those who should be honored.*' (Niggaṇhe niggahārahaṃ, paggaṇhe paggaṇhārahaṃ.) It also conforms to the verses in the Dhammika Sutta: '*When a herd of cattle are crossing a river, if the chief bull goes straight across, all the others go straight*

across, because their leader has gone straight. So too, among human beings, when the one considered the chief conducts himself righteously, other people do so as well.’ (Gunnāñce taramānāṇaṃ ujum gacchati puṅgavo....)

Besides swindling the people, the Dhanañjāni Sutta also shows how state officials deceive the crown or steal from the government. Today, we see people doing this in myriad ways, e.g.: cooperating with ordinary citizens to encroach on forest reserves or destroy forests by logging; engaging in tender fraud; finalizing a contract whereby the state is at a disadvantage vis-à-vis the other party; and buying votes during elections. All of these problems arise because people are willing to participate in dishonest and unlawful behavior, hoping to receive some personal reward. Because of similar corruption around the world, the United Nations assigned December 9th of each year as an official International Anti-Corruption Day, persuading people all over the planet to abstain from giving and receiving bribes.

Opposition and resistance to corruption and immoral behavior, both within and apart from the government, will be successful when people are instilled with the two virtues protecting the world (*lokapāla-dhamma*), namely: a healthy sense of moral shame (*hiri*) and a fear of wrongdoing (*ottappa*). This is confirmed by the Buddha’s words: *‘These two bright qualities protect the world, namely moral shame and fear of wrongdoing.’ (Dveme bhikkhave sukkā dhammā lokam pāleti.)* These two qualities protect the world by supporting and sustaining moral structures and ethical systems. Without these two qualities, human beings would be no different from animals. This accords with the maxim: *‘Eating, sleeping, fearing danger, and reproduction - these four things are universal to both human beings and animals. Only virtue distinguishes humans from animals; devoid of virtue, humans are the same as animals.’* The virtues that make human beings superior to animals are the two protectors of

the world - the two bright qualities - namely, moral shame and fear of wrongdoing. In the Dhamma Sutta, the Buddha said: *'If these two bright qualities did not protect the world, there would not be seen here any restraint regarding one's mother, aunts, or the wives of one's teachers and other respected people. The world would become promiscuous, as is the case with goats and sheep, chickens and pigs, dogs and jackals. But, monks, because these two bright qualities protect the world, there is seen here restraint regarding one's mother, aunts, and the wives of one's teachers and other respected people.'*

Hiri refers to a sense of shame in regard to performing any evil deed or immoral action. It is an insight and discernment that immorality and wrongdoing is filthy - something that one should have nothing to do with. It is connected to a conviction in one's own goodness and dignity; one has no wish to lower oneself by wallowing in any kind of iniquity. In the scriptures, moral shame is compared to the feeling of someone who has taken a bath and scrubbed himself clean; he has no wish for his body to become soiled and tainted again.

Ottappa refers to a fear of the negative repercussions - the fruits of bad karma - that follow people and cause all sorts of affliction. This fear of negative consequences can act as an impetus, preventing people from doing bad actions. These negative results can occur both in this life and in future lives. Fear of wrongdoing is compared to the feeling of someone who sees brightly blazing coals in a fire and does not want to touch them for fear of burning his hands. This quality is described in the following verses:

If you love yourself and fear retribution, abstain from evil;

Evil leads to shadows and gloom - the realm of ghosts.

Choose only wholesome, virtuous actions;

You will experience joy and a freedom from suffering.

In the Sati Sutta the Buddha states that moral shame and fear of wrongdoing generate sense restraint to guarding the sense doors, i.e. the eye, ear, nose, tongue, body, and mind. Sense restraint is the

foundation for moral conduct, as confirmed by the Buddha: *'Monks, when there is a sense of moral shame and moral dread, for one accomplished in moral shame and moral dread, restraint of the sense faculties is considered to possess its integral cause. When there is restraint of the sense faculties, for one accomplished in sense restraint, moral conduct is considered to possess its integral cause. (Hirottappe sati hirottappasampannassa upanisasampanno hoti indriyasamvaro....)*

As described above, refraining from dishonest and unlawful behavior is a way of observing the second of the five precepts, namely abstaining from taking that which is not freely given. Refraining from corruption and evildoing will only occur in an enduring, sustainable way when moral shame and moral dread exist as a foundation. Devoid of these two virtues, we are capable of immoral conduct without end. Establishing these two qualities as constant attributes of the mind is thus of vital importance. We need to foster in people the virtues of moral shame - a compunction and self-reproach in the face of doing immoral deeds - and moral dread - a fear of the negative and painful consequences of such deeds.

Moral shame can arise by reflecting on the goodness and dignity of one's family and lineage. This reflection leads to a conscientiousness, preventing one from immoral, deceitful behavior. A pride in one's own honor and dignity is enough to prevent some people from cheating others or solicitation, as illustrated in these verses of the Loka Niti:

*Despite poverty and enduring great hardship,
Do not go slicing meat from your companions.
Famished as a tiger, preserve your dignity;
Hungry and weak, secure your own meat.*

The story of the maiden Khujjuttarā is a good example of someone refraining from immoral actions due to conscientiousness and moral shame. The story goes as follows:

Khujjuttarā was a servant to Sāmāvatī, the chief queen of King Udena of Kosambī. Every day she would withdraw eight coins from the royal treasury to go and buy flowers to offer Queen Sāmāvatī. She would only buy four coins worth of flowers, returning with a basket only half full. The remaining four coins she would skim off for herself. This was wrongful and dishonest conduct in regard to her responsibilities. She did this every day. One day the flower seller invited the Buddha along with a large number of monks to his shop for the meal, so he didn't have the time to prepare flowers for Khujjuttarā. While waiting, Khujjuttarā helped arrange flowers to offer to the sangha and she had the occasion to listen to a Dhamma talk and the verses of appreciation from the Buddha. As a result, she acquired the eye of Dhamma. That day she spent all eight coins on flowers and went to offer the full basket to Queen Sāmāvatī. When the queen saw the greater amount of flowers, she asked Khujjuttarā whether the king had increased the budget for buying flowers. Khujjuttarā confessed to embezzling four coins each day. Her own sense of shame prevented her from skimming off any more money. Moreover, she realized that the noble treasure she had received by listening to the Buddha's Dhamma talk was far more valuable than any material wealth. She had acquired contentment and a true sense of moderation. This contentment led to a feeling of sufficiency. This is summed up by the Buddha's words: '*Contentment is the supreme wealth*' (*santuṭṭhī paramaṃ dhanam*). It is also consistent with the following utterance:

Discontentment is poverty and misery;

Having enough is being a millionaire.

Being poor, both outside and within, one feels futile and forlorn;

One should consider how to turn things around and acquire true wealth.

For this reason, **the philosophy of sufficiency economy** offered by His Majesty Somdet Phra Paramindra Maha Bhumibol Adulyadej King Rama IX to the Thai people and all the world's citizens is an extremely effective principle for conducting one's life, helping to prevent corruption and immoral behavior.

A fear of wrongdoing arises from reflecting on the dangers and afflictions resulting from evil actions. There are four aspects to this fear:

1. **Fear of self-condemnation** (*attānuvāda-bhaya*): one fears regret and remorse that burns in the heart.
2. **Fear of others' condemnation** (*parānuvāda-bhaya*): one fears criticism by society, public exposure in the media, etc.
3. **Fear of punishment** (*daṇḍa-bhaya*): fear of having one's assets seized, according to the rule of law; fear of being fined, imprisoned, or executed.
4. **Fear of a bad destination; fear of a miserable place of rebirth** (*duggati-bhaya*): fear of being punished after death, e.g. being punished in hell.

It was this fourth kind of fear that Venerable Sāriputta tried to instill in the mind of Dhanañjāni. The royal composition by King Maha Dhammaraja Lithai called the Tri-Bhumi Phra Ruang also teaches the Thai people to fear evil actions and falling into the burning fires of hell. This literary work helped to protect the moral structures of Thai society for many centuries. Thai people in the past abstained from immoral conduct out of fear of the negative repercussions of evil actions according to the law of karma outlined in the expression: *'Do good-reap good; do evil - reap evil.'*

In today's society, the fear of harmful results in this life should be given special emphasis. In particular, people should be reminded of a fear of punishment, i.e. being held accountable to a legal process that punishes people for performing corrupt and unlawful deeds. Only if this legal process is observed effectively

and decisively will it act as a catalyst for a fear of wrongdoing to help as a natural immunity against corruption and immoral conduct.

These two virtues of moral shame and fear of wrongdoing are basic principles for someone undertaking his or her duties honestly and uprightly. Those people who behave in this way experience happiness, as confirmed by the verse quoted above: 'One who practices the Dhamma lives in happiness, both in this world and the next.' (Dhammacārī sukhaṃ seti asmiṃ loke paramhi ca). On the contrary, those people who act immorally experience suffering. At the time of the Buddha, a brahman tried to prove this tenet, as follows:

This brahman was an official in the royal court of the King of Kosala. He was well-versed in the Three Vedas and was a devout Buddhist who observed the five precepts strictly, so that he was praised throughout the palace. He wanted to see what would happen if he acted immorally. One day, as he was about to leave for home, he picked up a coin from the stall of one of the treasurers, without saying anything. Out of respect, the treasurer didn't respond. The next day the brahman took two coins; the treasurer was silent as before. On the third day, the brahman picked up a whole fistful of coins. The treasurer shouted out: 'Catch the thief!' The people who witnessed this event crowded around denouncing the brahman, saying that he had long pretended to be a morally upright person, while in fact he was a thief. They then put in him irons and led him to the king to be punished.

The king asked him why he had behaved in this way. When they were alone together, the brahman told the king that he wanted to find out what would happen if he acted immorally. By way of this incident, he realized more clearly the dangers of acting immorally and the blessings of acting with probity, i.e. keeping the five precepts flawlessly. He went on to say that living as a householder was not conducive to engaging in virtuous conduct immaculately.

He therefore asked the king's permission for him to go and be ordained as a bhikkhu in the monastery of the Sublime Teacher, the Lord Buddha. The Buddha concluded this story by saying: *'Truly, moral conduct is beautiful; moral conduct is supreme in the world.'* (*Sīlaṃ kireva kalyāṇaṃ sīlaṃ loke anuttaraṃ.*)

The Pali word *sīla* can be defined as **'ordinary' or 'normal.'** Those people endowed with moral shame and fear of wrongdoing as innate characteristics of mind engage in moral conduct in a natural and genuine way. They are honest and morally upright by character - as a natural characteristic of their disposition. Those of you who wish to see the progress, prosperity, and glory of our beloved nation must act in unison to fulfill your responsibilities honestly and with moral rectitude. If Thai people perform their duties honestly, the country will be secure, prosperous, and peaceful. Honest people will experience happiness and ease, as confirmed by the Buddha's words: *'Those who practice the Dhamma live in happiness'* (*dhammacārī sukhaṃ seti*).

At the conclusion of this Dhamma sermon, may all of you gathered today establish your minds in virtue, bearing in mind the blessings of the Triple Gem and the power of goodness inherent in listening to the Dhamma. May these states of mind unite as spiritual effort, splendour, and strength, generating auspicious blessings to be offered to His Majesty King Vajiralongkorn. May His Majesty the King abide in safety and comfort, endowed with all good fortune and happiness. May his sovereignty last a long time, greatly beloved by his loyal subjects.

I conclude this Dhamma sermon now.

Evaṃ.

มูลนิธิสิริวัฒนภักดี

SIRIVADHANABHAKDI FOUNDATION

โดย คุณเจริญ - คุณหญิงวรรณฯ สิริวัฒนภักดี และครอบครัว

จัดพิมพ์ถวาย

บทเทศนา สุจริตธรรมกถา

พิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ
ในโอกาสบำเพ็ญกุศลอายุวัฒนมงคล ๖๒ ปี
ของพระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)
๑๗ กันยายน ๒๕๖๐

Printed as a Dhamma gift
on the auspicious occasion of the 62nd birthday of
Phra Brahmapundit (Prayoon Dhammacitto)
September 17, 2017